

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi M.D.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. I ACa 1102/23,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 czerwca 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 18 kwietnia 2024 r. M.D. (dalej: „skarżąca”) wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach (I C 608/18), a następnie przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie (I ACa 1102/23). Sąd Apelacyjny w Lublinie przekazał Sądowi Najwyższemu skargę w zakresie postępowania w sprawie I ACa 1102/23.

Skarżąca wniosła o:

1. stwierdzenie przewlekłości postępowania w sądzie I i II instancji w sprawach o powyższych sygnaturach;
2. ukaranie sądów obydwu instancji i przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kwoty w najwyższej wysokości tytułem przewlekłości postępowania i kosztów z tym związanych, odszkodowania za utracone

zdrowie oraz stres związany z brakiem kontaktu z córką spowodowany przewlekłością postępowania, a także tytułem zwrotu kosztów leczenia dziecka i skarżącej;

3. zasądzenie od Skarbu Państwa – od sądów obu instancji na rzecz skarżącej kosztów tego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało odrzucić.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Skargę na przewlekłość postępowania można wnieść jedynie w jego toku (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). W przeciwnym razie musi ona zostać uznana za niedopuszczalną z mocy prawa i z tych względów podlega odrzuceniu.

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w Lublinie wydał wyrok w sprawie o sygn. akt I ACa 1102/23 w dniu 15 kwietnia 2024 r. Skarga na przewlekłość tego postępowania została natomiast przesłana przez skarżącą listem poleconym dopiero 19 kwietnia 2024 r., a więc już po jego zakończeniu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391

§ 1 k.p.c., art. 373 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość
orzekł jak w sentencji.

ZG

[ms]